

Шурхіт нічних підошов...

Світлана Короненко

Шурхіт нічних підошов.
Шурхіт осінньої тиші.
Тисячі років ішов
Подих таємного вірша.

Вірш – як застигла душа,
Вірш – як пророчий подих.
Думка не полиша –
Ступити у вірш, як у воду.

Вірш – як примари дух,
Як у підешву холод,
Як занімілий слух,
Як потаємний голод.

Шурхіт нічних підошов...
Вже наближається північ.
Щастя непевного шок
Чи — очі назустріч рідні?

Як не ковзай по стежках,
Не вибирай дороги,
Доля твоя терпка –
Витрати, втрати і торги!

Як не чекай з вишини
Мудрого знаку,
А все одно щовесни
Знов вибухають маки!

Шурхіт нічних підошов,
Шурхіт — і тиша...
Наче кудись не дійшов
Папа Святійший.

Наче на рушнику
Лику – відбиток,

Наче у вишняку –
Сонячні лутки...

Шурхіт нічних підошов
Ангелів грішних,
Немов закривавлений шов
Любовного вірша...